

STUDIUL EPISTOLEI 1 TESALONICENI (1)

Texte biblice: 1 Tesaloniceni 1

Notițe dintr-un studiu asupra Epistolei 1 Tesaloniceni

Cu Epistola întâi către Tesaloniceni ajungem la un cu totul alt gen de epistolă decât a fost studiată în urmă Epistola către Coloseni. Aceasta fusese scrisă de Pavel, târziu, din captivitate și a așternut în ea mari profunzimi dogmatice. Epistola 1 Tesaloniceni este probabil prima epistolă inspirată a lui Pavel și a fost întocmită în anul 52 după Hristos; ea dezvoltă mai puțin bazele dogmatice ale creștinismului și credința noastră, cu toate că le presupune pe toate. Această epistolă ne prezintă în mod deosebit două lucruri:

- Un caracter viu și proaspăt al vieții de credință la tesaloniceni.
- Unele aspecte importante ale venirii Domnului pentru răpire și de asemenea de la arătarea Lui.

Apostolul le-a adus tesalonicenilor Evanghelia într-un timp relativ scurt, de maximum patru săptămâni (trei sabbate; Faptele Apostolilor 17,2.) ca unor oameni care erau în lume și în același timp i-a și învățat și întărit în credință. Acolo sunt descrise trei grupe de oameni: unii dintre iudei au crezut, o mare mulțime dintre grecii închinători și nu puține dintre femeile de seamă. Din aceste trei grupe s-a format adunarea din Tesalonic. Ei nu aveau absolut decât siguranța întoarcerii lor la Dumnezeu și a mântuirii lor, cum este astăzi cazul la milioane de credincioși care nu ajung mai departe. Această epistolă a fost scrisă într-un timp relativ scurt după ce el fusese la ei; lucrul acesta îl face limpede o comparație între relatarea din Faptele Apostolilor 17 și 18 și informațiile din această epistolă. Deci a trecut numai o perioadă de timp de câteva săptămâni, cel mult foarte puține luni între vizita lui în Tesalonic și întocmirea epistolei. În ea se vede profunda dragoste și grijă a apostolului pentru credincioși; el nu le-a adus numai Evanghelia și i-a învățat, ca apoi să-i lase în voia sorții lor. S-a rugat neîncetat pentru toți credincioșii și grija tuturor adunărilor era permanent asupra lui și îl preocupa. La el nu era așa, că el, dacă pleca dintr-un loc, îi lăsa în urmă și-i uita pe credincioșii de acolo, ci era mereu preocupat de ei.

După ce tesalonicenii au primit Evanghelia, au ajuns la mari prigoniri și necazuri. Pavel a fost alungat de acolo și s-a dus mai departe, la Bereea (1 Tesaloniceni 2,115; Faptele Apostolilor 17,10). De altfel, dacă acolo se spune că „aceștia erau mai aleși decât cei din Tesalonic”, atunci trebuie să ne gândim că aici încă nu este vorba despre adunare. Pavel a venit la Bereea în sinagogă la iudei și aceștia erau mai aleși decât cei din Tesalonic. Adică în general este răspândit gândul că creștinii credincioși din Bereea erau mai aleși decât cei din Tesalonic; dar este vorba despre atitudinea iudeilor, care apoi, prin cercetarea zilnică a Scripturilor au venit la credință și au devenit o adunare.

Din Bereea Pavel a călătorit mai departe singur la Atena și în cele din urmă și la Corint. El i-a lăsat în urmă, acolo, pe Sila și pe Timotei (Faptele Apostolilor 17,14-15) și aștepta cu îngrijorare răspunsul lor. În această călătorie l-au însoțit câțiva frați, cărora le-a dat apoi însărcinarea să le spună lui Timotei și lui Sila să vină cât mai curând posibil la el. Apoi, acești doi bărbați s-au întâlnit iar cu Pavel în Corint și i-au relatat despre credința și dragostea tesalonicenilor (Faptele Apostolilor 18,5). Această credință a rezistat și în prigoniri (1 Tesaloniceni 3,6). Prin urmare Pavel le-a scris această primă epistolă. El și-a exprimat în ea bucuria pentru atitudinea lor și apoi i-a lămurit în lucrurile care încă le erau neclare cu privire la venirea Domnului. Și, de asemenea, le-a mai dat câteva avertizări cu privire la atitudinea lor morală.

În Atena și în Corint a vestit zilnic Cuvântul (Faptele Apostolilor 17,17); pe lângă aceasta mai avea apoi și aceste griji și și-a dat osteneala să scrie o asemenea epistolă, firește sub călăuzirea Duhul Sfânt. Toate acestea ne arată ceva și despre sinceritatea relației acestui frate în lucrarea Domnului față de frații cărora le sluja. I-a hrănit și i-a îngrijit ca o mamă în aceste scurte zile, dar în același timp le-a prezentat Cuvântul și ca un tată în autoritatea lui unită cu dragostea (1 Tesaloniceni 2,7-11). Între apostolul Pavel și tesaloniceni exista o legătură de încredere foarte strânsă și cordială, ceea ce reiese limpede din adresarea repetată mereu: fraților. Și tot așa ar trebui să fie și între noi mereu și astăzi.

În multe epistole sunt lipsuri în starea adunărilor cărora li se scrie, ceea ce în prima Epistolă către Tesaloniceni nu este de remarcat. Câteva avertizări sunt exprimate în legătură cu conduita practică. Ceea ce încă le lipsea, era o anumită lămurire asupra aspectului răpirii și anume, că cei credincioși plecați acasă vor fi răpiți împreună cu credincioșii care sunt în viață. Acesta era singurul lucru care le lipsea în învățătură. Toate celelalte li le-a putut spune în acest timp scurt. Ei știau că ne vom arăta împreună cu Domnul; numai un punct nu era amintit, așa se poate deduce din epistolă, ce anume se petrece cu frații plecați acasă în acest timp scurt. În această privință încă nu dețineau nici o claritate (compară cu 1 Tesaloniceni 4,13 și în continuare).

În fiecare capitol al acestei epistole ni se prezintă această nădejde a venirii Domnului, de fiecare dată sub un alt aspect. După puține decenii de la înființarea Adunării pe pământ – deja la începutul secolului al doilea, nădejdea revenirii în curând a Domnului nu mai era vie în cea mai mare parte a creștinătății de atunci. Și prin harul Domnului același adevăr a fost adus din nou la lumină acum abia 200 de ani. N-ar trebui atunci să ne întrebăm unde este proștețimea noastră cu privire la acest adevăr? Fie ca studiul acestei epistole să contribuie ca atât așteptarea noastră cu privire la venirea Domnului, cât și slujirea noastră, care într-o asemenea atitudine de așteptare va arăta altfel decât dacă am gândi: „Stăpânul meu zăbovește să vină” (Matei 24,48), să fie iar însuflețite de o proștețime nouă. Darea la o parte a așteptării venirii Domnului are, propriu-zis, o influență nemijlocită asupra slujirii.

Un aspect deosebit în prima Epistolă către Tesaloniceni mai este și felul în care acești credincioși au primit Cuvântul. Pavel a fost primit la ei (versetul 9), ei au primit Cuvântul. Corinteni au avut același slujitor și au avut parte de aceeași slujire, dar ce deosebire față de tesaloniceni! La corinteni Pavel a fost un an și jumătate, în Tesalonic a fost cel mult patru săptămâni și ei au primit cuvântul, el a găsit acces în inimile lor. Astfel, ei stau în această epistolă în fața noastră ca niște creștini în situația lor de început, în simplitatea și în proștețimea și în energia lor.

Capitolul 1

„Pavel și Silvan și Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: har vouă și pace!” (versetul 1).

Pavel se unește în această epistolă cu conlucrătorii lui, Silvan (Sila) și Timotei. Nici apostolatul lui n-a fost pus în prim plan, ca în multe alte epistole doctrinale, ci s-a așezat absolut fără formalitate și simplu oarecum pe aceeași treaptă cu conlucrătorii lui. Aceasta este o particularitate în epistolele lui, lipsește orice atribut la numele lui. Apostolatul lui este întotdeauna atunci subliniat, când adevărul lui Dumnezeu este pus la îndoială sau când autoritatea lui apostolică este subminată. Acest lucru n-a fost necesar aici, din cauza stării bune a tesalonicenilor.

Dacă vom compara adresarea lui cu Epistola către Efeseni și Epistola către Coloseni, vom constata deosebiri. El nu scrie aici fraților sfinți și credincioși (Efeseni 1,1; Coloseni 1,1); el nu presupune încă la tesaloniceni nici o mare creștere. Și nici nu-i vede pe acești credincioși în poziția lor privilegiată ca trup al lui Hristos; și nici nu scrie către „adunarea lui Dumnezeu care este în Corint (1 Corinteni 1,1), ci le prezintă acestor tineri credincioși relația lor de început pe care o au cu Dumnezeu, Tatăl lor. Ei au în mediul lor de-a face cu o lume ostilă, dar ei au de-a face și cu un Tată care-i iubește, pentru că sunt copiii Lui. Ei pot, ca într-o familie, să învețe să cunoască dragostea și sentimentul Tatălui lor cresc. Și în afară de aceasta mai au de-a face cu un Domn care i-a păzit în aceste grele prigoniri și necazuri.

A fi în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos sunt relații de început care nu se pierd niciodată, în care credinciosul rămâne și care nu sunt relații de creștere (compară cu 1 Ioan 2,14; Ioan 10,28-29). Minunate relații ale credincioșilor tineri, care vor dăinui întotdeauna! Să-L fi cunoscut pe Tatăl ca niște copii, nu numai personal, ci și colectiv, ca adunare (compară cu Efeseni 2,18). A fi în Dumnezeu Tatăl, ne prezintă privilegiul; a fi în Domnul Isus Hristos ne prezintă mai mult partea responsabilității. În ciuda poziției lor de început, ei erau conștienți de privilegiul lor, dar și de responsabilitatea lor.

Tesalonicenii au venit din idolatrie (versetul 9), unde au slujit idolilor. În lumea păgână există mulți zei și domni, „totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi” (1 Corinteni 8,5-6). Și acest aspect stă în spatele acestei adresări unic de frumoase.

Dar apostolul îi numește totuși deja „adunare”. Ei veniseră la credință și erau adunarea din Tesalonic. Adunarea tesalonicenilor arată și numărul lor mare ca persoane individuale, că ea era deja constituită dintr-un număr mare de credincioși. Fără o hotărâre oficială, fără vreo dispoziție a apostolului, numai prin faptul că veniseră la Domnul, au devenit adunarea tesalonicenilor.

Apoi urmează un salut extrem de scurt: „Har vouă și pace!” Toate celelalte adunări au salutări cuprinzătoare, dar aproape în toate epistolele apar și acești doi termeni. Dar întotdeauna sunt în legătură cu situația respectivă a destinatarilor acestor epistole. Deci har și pace, așa cum le este urat efesenilor, nu este același lucru cum le este urat aici tesalonicenilor. Ei aveau nevoie de har pentru acest drum greu al prigonirii și al necazului și apoi aveau nevoie de pace pentru inimile lor în aceste împrejurări potrivnice.

Tesalonicenii erau conștienți că erau în har și el le dorește în continuare har – și pace. De altfel, ordinea nu este niciodată inversă, nu întâi pace și apoi har. Căci din harul primit se revarsă apoi pacea inimii.

„Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, amintind de voi în rugăciunile noastre, neîncetat...” (versetul 2)

Versetul 2 arată marea însemnătate a rugăciunii. Apostolul Pavel era preocupat de credincioși nu numai în timp ce era la ei, ci și în timpul absenței sale. De altfel el vorbește aici despre „noi”; un indiciu frumos despre părtășia în rugăciune a celor trei slujitori: Pavel, Sila și Timotei. Rugăciunea comună între slujitorii cu totul diferiți ca vârstă și însărcinări este extraordinar de valoroasă. În 2 Corinteni 1,19 Pavel scrie corintenilor că între acești trei slujitori există o unanimitate în slujba lor, nu numai în rugăciune.

Pavel și Timotei sunt foarte bine cunoscuți prin frecventele referiri la ei în Faptele Apostolilor și în epistole; despre persoana lui Sila sau Silvan găsim aici puține indicii, în schimb foarte însemnate: în Faptele Apostolilor 15,22-32 devine o călăuză printre frați și este numit proroc; și Petru are la sfârșitul primei sale epistole o părere despre el; el îl caracterizează ca pe un frate credincios (1 Petru 5,12). Noi nu suntem toți călăuze printre frați, nu suntem toți prooroci, dar această opinie, ca un frate credincios, aceasta ar trebui să se poată spune și despre fiecare dintre noi!

Pavel nu trebuie aici să dojenească, dar trebuie să învețe. Vedem în aceasta că primirea adevărului este subminată și de diavol. Vibrează o anumită grijă la apostol referitor la tesaloniceni și deficitul lor privind învățătura despre venirea Domnului. Dar el nu trebuie să dojenească și poate mulțumi lui Dumnezeu întotdeauna pentru ei și să-i amintească în rugăciunile lui. Noi ne rugăm de multe ori pentru situațiile triste printre noi, pentru împrejurările pline de nevoi în care ne găsim, dar îi mulțumim noi lui Dumnezeu și pentru ceea ce mai avem? N-ar trebui să ne umple mai mult mulțumirea pentru ceea ce Dumnezeu mai poate face în zilele noastre, în ciuda întregii nereușite? Atunci toată rugăciunea va căpăta un caracter așa cum este descris aici – o rugăciune de mulțumire, o jertfă de mulțumire pentru Dumnezeu! Fratele Kelly a spus odată: „Trebuie să avem foarte mult har ca să fim mulțumitori pentru puținul har pe care-l vedem la alții”!

În 1 Samuel 12,23 Samuel spune ceva foarte interesant: „Cât despre mine, departe de mine să păcătuiesc împotriva DOMNULUI, încetând să mă rog pentru voi!” El a rostit aceste cuvinte chiar când poporul Israel a cerut un împărat, pentru a fi ca națiunile din jur. Și Avraam a fost unul care a mijlocit (Geneza 18,27 și în continuare) pentru alții (vezi și Epafra în Coloseni 4,12).

Pavel mulțumea întotdeauna lui Dumnezeu și-și aducea aminte neîncetat de tesaloniceni și lucra zi și noapte cu propriile lui mâini (capitolul 2,9). Cum îi este posibil unui om care are aceleași sentimente ca noi, pe de o parte să slujească neîncetat Domnului, pe de altă parte să se roage neîncetat și în al treilea rând să-și facă neîncetat meseria? Aceasta rămâne o taină pentru noi! Lucrul acesta arată mărimea acestui slujitor, care era plin de o astfel de dragoste și dăruire. El era foarte asemănător cu Domnul Isus. Și era și un bărbat smerit, el nu s-a așezat mai presus de tesaloniceni, cu toate că era neîncetat angajat pentru ei. Dacă slujim undeva, nu trebuie să ne punem mai presus de cei cărora le slujim, căci se va simți. N-ar trebui să ne întrebăm aici cum stă situația cu noi personal? Am și eu câteva din aceste trăsături?

„...aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și de osteneala dragostei și de răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru” (versetul 3).

Aceste trei elemente: credința, dragostea și nădejdea sunt numite încă odată și în 1 Tesaloniceni 5,8. Ele se întâlnesc des împreună în epistole (de exemplu: Coloseni 1,4-5 și altele) și constituie conținutul adevăratului creștinism. Credința, dragostea și nădejdea sunt semnele caracteristice interioare ale obositoare activități exterioare pentru Domnul. Și anume: lucrarea, truda și așteptarea până la sfârșit. Credința este capacitatea de a te îndeletnici cu lucrurile nevăzute, cu Dumnezeu Însuși și cu tot ce stă în legătură cu El. Și la tesaloniceni a existat credința, această putere nevăzută. Dragostea este motorul pentru toate ostenețile. Este vorba despre dragostea pentru frați, nu de dragostea pentru Dumnezeu; dragostea frățească este cea mai înaltă formă de dragoste între oameni. Nădejdea este izvorul propulsor. Unde nu mai este nici o nădejde, acolo nu este nici o mișcare, nici o antrenare. Credința se bazează pe Dumnezeu, dragostea se îndreaptă spre toți sfinții, iar nădejdea este îndreptată spre Domnul

care va veni. Toate aceste lucruri sunt săvârșite înaintea lui Dumnezeu. În exercitarea acestor lucruri, conștiința noastră stă în lumină înaintea lui Dumnezeu.

Toate cele trei elemente interioare se asociază aici cu aspectul lor exterior. Nu se vorbește numai despre credința lor, ci și despre lucrarea credinței. Credința lor s-a manifestat în viața practică, zilnică, s-a arătat. Ea nu stă așa, într-un spațiu de vid, ci are legătură și efect în viața noastră; și la ei a existat o lucrare a credinței. Toată viața lor era influențată de osteneala lor, era ca o lucrare unică. Și în cazul dragostei există efort; dragostea nu se exteriorizează numai prin cuvinte, ci mult mai mult prin efort. Noi nu trebuie să iubim numai prin cuvinte, ci în faptă și adevăr (1 Ioan 3,18). Și nici nădejdea lor nu era o chestiune așa de nebuloasă, ci ea avea răbdare și se orienta direct spre Domnul Isus Hristos și venirea Lui. În scrisoarea deschisă către adunarea din Efes Domnul poate să-i laude, dar El spune acolo următoarele: „Știi lucrările tale și osteneala ta și răbdarea ta” (Apocalipsa 2,2). Aparent căruța mai mergea, acolo erau fapte, acolo era osteneală și mai era chiar și răbdare. Dar lipsea punctul de legătură cu elementele dumnezeiești propriu-zise! Credința nu mai este numită, dragostea nu mai este pomenită și nădejdea, Hristos, nu mai este amintită. Aceasta este zguduitor! Nu suntem și noi puțin în această primejdie? Nu trebuie să ne mulțumim cu activități exterioare. Trebuie să ne întrebăm mult mai mult: mai sunt ele hrănite de credință, de dragoste și de nădejdea în Domnul Isus?

În Efes existau lucruri care existau și în Tesalonic, și anume, lucrare, osteneală și răbdare. Aceasta este ceea ce s-a văzut, s-a ivit ceva care se putea vedea. Dar în Tesalonic este arătat nu numai ce, ci și cum. Acum este vorba despre cum. Cum era lucrarea tesalonicenilor? Ea se ivise dintr-o relație de credință cu Domnul, nu se petrecuse cu inimă rece (compară cu 2 Timotei 1,13). Când păstrăm adevărul cu o inimă rece, este curată ortodoxie; dar când este legat cu o dragoste și o credință, cu o legătură practică cu Dumnezeu, atunci poate să scoată la iveală ce este bun. Și felul angajării era dragoste, dragoste pentru Domnul și de asemenea dragoste pentru aceia cărora le slujeau. Iar răbdarea lor, rămânerea lor în ea, a fost răbdarea nădejzii. Modul lor de răbdare a fost așteptarea venirii Domnului. În cuvântul „nădejde” se poate vedea și încredere (Romani 5,5). Este pe de o parte o așteptare a Domnului, dar este pe de altă parte și o încredere în Domnul. Să avem răbdare și încredere în Domnul nostru și în împrejurări grele.

Este băttor la ochi că deja în 2 Tesaloniceni 1,3 nu se mai amintește nădejdea (compară cu 1 Tesaloniceni 3,6). Cât de repede putem, în special în împrejurări obișnuite să pierdem așteptarea venirii Domnului din prospețimea vieții noastre de credință! Și dacă una dintre aceste trei semne caracteristice ale vieții creștine lipsește, atunci și celelalte vor înceta încetul cu încetul. Firește că la tesaloniceni trebuie de asemenea să ținem seamă că motivul nădejzii care a slăbit a fost probabil lipsa învățaturii asupra acestui adevăr important al venirii Domnului.

„...știind, frați prea iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.” (versetul 4).

Apostolul folosește în această epistolă mereu expresia „frați”, când li se adresează tesalonicenilor și le include mereu în ea și pe surori. Dar aici li se adresează ca unor frați iubiți de Dumnezeu. Cel mai înalt motiv de a iubi pe frați și pe surori este faptul că sunt iubiți de Dumnezeu. Chiar dacă uneori avem poate o greutate cu unul sau altul, atunci este întotdeauna bine să ne amintim că frații și surorile noastre sunt iubiți de Dumnezeu. Această expresie, iubit de Dumnezeu, vorbește despre dragostea permanentă a lui Dumnezeu; El i-a iubit și că această dragoste ține până la sfârșit.

Apoi Pavel vorbește despre alegere, bineînțeles că el nu tratează aici tema în sine; aceasta o găsim mai degrabă, de exemplu, în Efeseni 1. Când el abordează aici alegerea lor, atunci nu li se adresează tesalonicenilor ca adunare, ci ca frați, ca indivizi. Alegerea este ceva personal. Deci aici nu este vorba despre învățătura alegerii, ci despre faptul că Pavel știa că tesalonicenii erau aleși. Cum putea ști el lucrul acesta? Știa el când a venit la Tesalonic și a propovăduit evanghelia, cine este acolo ales și cine nu? Bineînțeles că nu. Dar după ce a văzut efectul vieții noi în tesaloniceni, lucrarea credinței, osteneala dragostei și răbdarea nădejzii, a știut că sunt aleși ai lui Dumnezeu. După roadele lor, după rezultatul vizibil al propovăduirii în viața acestor credincioși tineri, a putut Pavel să știe prin observare, că erau niște aleși.

Ce minunată mărturie este aceasta când îi privești pe cei proaspăt convertiți, că sunt într-adevăr aleși, pentru că se comportă corespunzător. Acest fapt extraordinar al alegerii putem să-l exprimăm în viața noastră practică, ca oameni aici pe pământ. Evident că așa a fost și la Ruf (Romani 16,13); felul frapant caracteristic din viața lui, care i-a venit în minte lui Pavel când s-a gândit la el, era că se putea vedea în el o mărturie vie despre realitatea covârșitoare a alegerii veșnice.

În acest context nu trebuie să uităm că acești creștini tineri din Tesalonic n-au primit decât o învățătură orală de la apostolul Pavel într-un interval de trei săptămâni; noi suntem, în parte, de decenii pe drumul credinței, avem în mâini întregul Cuvânt al lui Dumnezeu în formă tipărită, avem conferințe, Domnul ne-a dat daruri pentru slujirea orală și în scris, avem deschise toate izvoarele mijloacelor materiale – cum folosim aceste posibilități? Cum transformăm noi aceasta așa, ca acești tesaloniceni? Ne face aceasta de rușine dacă noi, în zilele noastre din urmă, așa de scurt înainte de venirea Domnului, putem să aruncăm o privire în zilele începutului și putem vedea ce a realizat atunci același har al lui Dumnezeu în inimile credincioșilor?

A fi ales de Dumnezeu este ceva foarte mare! Cu siguranță că apostolul a vrut cu această remarcă să-i și întărească și să-i încurajeze pe creștinii tineri (2 Tesaloniceni 2,13). Și pentru noi poate fi important să ni se aducă aminte ce suntem prin harul lui Dumnezeu, ce daruri nemărginit de mari ne-a făcut El prin Fiul Său.

În aceste versete, tesalonicenii sunt aduși în legătură cu Dumnezeu prin trei cuvinte scurte diferite:

- În Dumnezeu Tatăl (versetul 1): aceasta înseamnă privilegiu, siguranță.
- Înaintea lui Dumnezeu (versetul 3): aceasta este responsabilitate și în ea stă o anume seriozitate; noi suntem în fața ochilor lui Dumnezeu; a sta în fața ochilor lui Dumnezeu este ceva Serios (1 Împărați 17,1); de lucrul acesta ar trebui să fim mult mai conștienți.
- De Dumnezeu (versetul 4): aceasta este binecuvântare; de la Dumnezeu vine orice binecuvântare (Iacov 1,17).

„Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duh Sfânt și în siguranță deplină, după cum știți ce fel de oameni am fost noi între voi, pentru voi.” (versetul 5)

În versetul 5 este descris cum a ajuns Evanghelia la tesaloniceni, în versetele 6-7 găsim cum a fost ea primită de ei, iar în versetul 8, cum a fost ea dată mai departe de către ei. Apostolul prezintă cu patru schițări cum a ajuns Evanghelia la ei. Și se poate spune, într-adevăr, că acestea sunt patru premise pentru o slujbă roditoare:

- Nu numai în cuvânt: Pavel nu le-a adus numai o prezentare în cuvânt a conținutului Evangheliei, ci a stat chiar cu întreaga lui persoană în spatele acestei vești. Firește, mesajul

trebuie să ajungă prin cuvânt la noi, un alt izvor decât acest Cuvânt dumnezeiesc nu există pentru a-l convinge pe păcătos și a-l conduce la pocăință. Și Domnul Isus a predicat Cuvântul (Marcu 2,2; 4,14). Noi suntem născuți din nou din Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac (1 Petru 1,23). Dar Pavel chiar stătea într-o adâncă implicare personală în spatele acestei slujbe.

- În putere: nu putere omenească fizică sau intelectuală sau putere de convingere, căci puterea lui Dumnezeu este desăvârșită în slăbiciune (2 Corinteni 12,9), ci slujba lui a fost plină de putere înaintea lui Dumnezeu prin aceea că l-a condus Duhul Sfânt (1 Corinteni 2,4); Pavel îi slujea lui Dumnezeu în duhul său (Romani 1,9), adică cu toată dăruirea lăuntrică, cu tot angajamentul lăuntric, nu ca un funcționar. Dar Evanghelia însăși este puterea lui Dumnezeu (Romani 1,16), care lucrează în oameni; Dumnezeu ne-a dat un duh de putere, de dragoste și de chibzuință (2 Timotei 1,7), aceasta nu înseamnă Duhul Sfânt ca atare, ci o atitudine duhovnicească produsă prin El.

- În Duhul Sfânt: Duhul Sfânt îl convinge pe păcătos (Ioan 16,8), conduce în adevăr, dă putere pentru mărturie și trezește și nădejdea pentru venirea Domnului. Trebuie să ne gândim că puterea și înfăptuirea Duhului Sfânt sunt două lucruri diferite. La propovăduire se simte performanța Duhului Sfânt. Mai știm noi astăzi în practică ce înseamnă să propovăduim Cuvântul sub călăuzirea Duhului Sfânt? Numai aceasta poate fi calea spre binecuvântare! Fără călăuzirea Duhului Sfânt nu poate să existe putere nici în slujba noastră (compară cu Marcu 1,22; 2 Corinteni 6,6-7).

- În siguranță deplină: el a început să le tălmăcească din Scripturi adevărul despre Hristos (Faptele Apostolilor 17,2-3); el știa că spune adevărul. Ceea ce au spus Scripturile profetic despre Hristos și ce a trăit acest Isus din Nazaret, era identic! Lucrul acesta a dus la această deplină siguranță, că el știa că putea să spună adevărul. Și mai știa și pentru că simțise el însuși ce minunată putere de schimbare este această Evanghelie – aceasta duce la o deplină siguranță. Ce vine de la Dumnezeu este absolut sigur, nimic altceva pe acest pământ nu este cu adevărat sigur.

Pe lângă aceste puncte trebuie să ținem seamă de ceea ce au demonstrat apostolii înșiși printr-o viață exemplară (Faptele Apostolilor 6,4): ei eu stăruit în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului și în afară de aceasta, succesiunea este extraordinar de importantă. Dacă lipsește rugăciunea, atunci propovăduirea Cuvântului va fi goală și nu va avea putere.

Acest verset 5 are pe lângă această parte a propovăduirii încă o a doua parte. Deci apostolul vorbește Cuvântul lui Dumnezeu, îl vorbește în puterea lui Dumnezeu și sub inspirația Duhului Sfânt și în deplină siguranță. Când cineva vorbește așa, atunci lucrul acesta are și un efect asupra ascultătorilor și aceasta este atunci cea de a doua linie a acestui verset. Predicatorul găsește prin felul cum predică o anumită descurajare. Nici nu poate fi altfel. Pavel a vestit Cuvântul și dacă ceva poate duce la viață, atunci este Cuvântul folosit în puterea lui Dumnezeu. Ascultătorii au primit Cuvântul pentru că era Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că a fost adus cu putere și acesta i-a dus la credință, la întoarcerea la Dumnezeu. Și unde Duhul Sfânt a putut să lucreze și să conducă la credință, El dă și conștientizarea prezenței Sale; aceasta este fundamental. Cine a fost condus la credință prin Cuvântul propovăduit, primește și Duhul Sfânt ca pe o pecete a răscumpărării. Și atunci nu lipsește nici siguranța; asemenea credincioși au și o profundă siguranță cu privire la ce au învățat și au aflat. Ei știu că ceea ce au crezut este adevărul.

Deci acest verset arată că depinde de cum a fost îndeplinită slujba. Pavel a renunțat la multe de dragul tesalonicenilor; el a lucrat personal, a vrut să facă să fie Evanghelia fără plată. Prin această atitudine a împiedicat tactica tipică lui satan, care întotdeauna caută să-i despartă pe credincioși de slujitorul lui Dumnezeu. Dar trebuie să reținem de asemenea, că chiar dacă mesajul este adus nesatisfăcător, Dumnezeu totuși este mai mare și poate produce ce este bun.

Dacă vrem să înțelegem corect aceste versete, trebuie să ne gândim că Pavel era un apostol, o unealtă specială în mâna lui Dumnezeu, pe care El a folosit-o pentru a prezenta adevărul creștin. Și el a și vorbit inspirat de Duhul lui Dumnezeu. De aceea putem să extragem de aici pentru noi numai principii generale. Noi nu ne comparăm cu Pavel, nu suntem apostoli, dar aceste principii sunt adevărate și astăzi, dacă noi slujim Domnului. Apostolul Pavel avea o slujbă pentru Domnul și el trăia o viață cu Domnul. Există primejdia ca noi să vedem numai slujba, dar noi mai avem și o viață de trăit cu Domnul. Pavel a putut să deosebească acestea, dar și să le lege între ele: viața cu Domnul dă putere slujbei pentru Domnul! Deci el arată aici, la începutul acestui verset slujba lui și la sfârșitul versetului, viața lui, pe care a trăit-o înaintea lor, ceea ce a fost el printre ei.

„Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt.” (versetul 6)

Apoi, versetul 6 arată că nu contează numai cum a fost adusă vestea, ci și de felul cum a fost primită. Tesalonicenii au primit-o în ciuda necazului. Prin aceasta se deosebesc de ogorul stâncos, unde de îndată ce vine necazul, se renunță la Cuvânt (Matei 13,20-21). Această imitare aici, în acest loc, pare să aibă într-adevăr aspectul special că este strâns legată de necaz. Ei l-au imitat pe apostol și în aceea că au îndurat necaz ca și el.

Tesalonicenii deveniseră imitatori ai apostolilor și ai Domnului. De ce această succesiune? Ei au văzut în viața lui Pavel că el însuși Îl imita pe Hristos (1 Corinteni 11,1; 4,16; Filipeni 3,17). Și prin aceea că ei l-au imitat pe Pavel, au fost conduși chiar la Domnul. În orice caz, corintenii și filipenii încă mai trebuiau invitați să devină imitatori; despre tesaloniceni se confirmă de două ori că deja erau (versetul 6; 2,14). Ei pun astfel în umbră pe aceia care deja de mult erau pe calea credinței.

Imitare nu înseamnă urmare. Există numai Unul care spune: vino după Mine! Frații n-au voie niciodată să facă lucrul aceasta. Aceia care în mijlocul creștinilor trag ucenici după ei sunt bărbați care greșesc (Faptele Apostolilor 20,30). Noi trebuie să-L urmăm pe Domnul, aceasta a făcut-o Pavel și au făcut-o și tesalonicenii. Dar să-i imităm pe frați, credința lor, avem voie foarte bine (Evrei 13,7). A imita nu înseamnă nici a copia. Dacă doar copiem, devenim formalști.

În vremea noastră cu dezorientare crescândă, când totul este pus la îndoială, avem nevoie de modele care dau impulsuri spre o imitare bună, duhovnicească. Să dea Dumnezeu ca în familii și în adunările locale să avem mereu sau să fim noi înșine asemenea modele pentru generația care crește după noi. Imitarea poate fi văzută foarte general sub două puncte de vedere: trebuie să luăm ca exemplu gândul Domnului (Filipeni 2,5) și de asemenea umblarea Lui (1 Petru 2,21).

Și pe noi astăzi ne însoțesc necazul și bucuria Duhului Sfânt dacă lucrăm pentru Domnul. Noi avem parte de harul Domnului, care ne umple cu bucurie adâncă, produsă prin Duhul Sfânt. Întotdeauna când ținem tare de adevăr și garantăm pentru el, aceasta îl va întărâta pe vrăjmaș să ne facă rău și să ne ducă la necaz. Noi trebuie să fim pregătiți și pentru a suferi pentru Domnul, după cum El i-a și spus-o apostolului la început (Faptele Apostolilor 9,16). Aceasta poate să vină de la propria familie sau de la rude, chiar de la frații care nu vor să țină tare tot adevărul. Vom vedea că toți cei care vor să trăiască evlavios în Hristos, vor fi prizonieri (2 Timotei 3,12).

Când aici se spune despre tesaloniceni că au primit Cuvântul cu bucurie, atunci nu este descrierea convertirii lor. Un om care vrea să se întoarcă la Dumnezeu, nu va primi niciodată Cuvântul cu bucurie; aceasta o arată pilda semănătorului (Matei 13,20-21). Acolo sămânța cade pe pământul stâncos și răsare îndată, pentru că primește Cuvântul cu bucurie. Aceasta nu este ceva bun, Domnul Isus condamnă aceasta și spune că este fără valoare pentru că nu are rădăcină. Este foarte important ca noi să nu primim Cuvântul cu bucurie. Nu se poate ca, dacă Dumnezeu ne spune că suntem păcătoși, că suntem pierduți, că am meritat osânda veșnică, aceasta să fie pentru noi un subiect de bucurie. Pilda despre cele patru feluri de pământ ne este prezentată spre informarea noastră, ca să știm cum se primește Evanghelia. Când ascultătorii mesajului au bucurie, atunci noi să n-avem bucurie pentru acest lucru, căci nu au rădăcini. Și dacă simțim că prin strădaniile noastre iese la iveală adesea așa de puțin rod, atunci această pildă ne-a pregătit pentru lucrul acesta. Domnul a prevăzut lucrul acesta și ni l-a arătat în această pildă. Nu tot ce semănăm este acceptat. Dar și astăzi mai există pământul cel bun! Mai există azi oameni care vin la credință. De altfel, Domnul Isus nu spune că aceștia sunt oamenii care se bucură. El spune că aceștia sunt aceia care primesc Cuvântul și-l înțeleg (Matei 13,23). Și la aceștia nu există decât un fel de rod și nici acolo peste tot sută la sută. Ce consolare! Dacă și cât rod rezultă din propovăduirea noastră, nu depinde neapărat de predică și de predicator. Și ascultătorul are o foarte mare răspundere.

Tesalonicenii au primit principal Cuvântul cu bucurie, ei erau pregătiți să primească toată întinderea Cuvântului lui Dumnezeu, cum a venit la ei după convertirea lor, cu bucuria Duhului Sfânt. Deci este o bucurie pe care Duhul Sfânt o trezește, nu propria Lui bucurie. Nu este aceasta pentru noi ceva care ne face fericiți astăzi? Noi semănăm astăzi cu lacrimi (Psalmul 126,5-6), noi ducem cu lacrimi sămânța pentru semănat, pentru că frații și surorile nu fac ceea ce aud. Dar aceasta nu schimbă nimic în bucuria pe care Duhul Sfânt o naște în ciuda disprețului, în ciuda faptului de a fi pus la spate, în ciuda faptului de a rămâne neînțeles. Este o realitate că Duhul Sfânt care locuiește în noi ne dă siguranța și el ne dă și bucuria! Fără bucurie nici o slujbă nu se va face bine. Slujirea trebuie să provină dintr-o părtășie savurată tihnit cu Dumnezeu. În acest sens bucuria nu este așa ca un pârâu care se prăvălește, cum fratele Darby a comparat odată bucuria; ea seamănă aici foarte mult cu pacea, nu este așa de plină de zgomot, ci o bucurie profundă, lăuntrică. Cum poate bucuria Duhului Sfânt să ferească!

Iacov spune că trebuie să primim cu blândețe Cuvântul sădit (Iacov 1,21), nu cu răzvrătire sau cu rebeliune, ci cu pregătire lăuntrică să primim Cuvântul. Poate că apostolul a putut să vorbească în fiecare seară în cele trei săptămâni și a putut totuși să le dea ceva din bucuria creștină. Probabil că în timpul zilei a lucrat cu mâinile lui și seara le-a vorbit și le-a prezentat unele lucruri. Ei le-au primit și ele le-au adus necaz.

„...încât voi ați devenit modele tuturor credincioșilor din Macedonia și din Ahaia”
(versetul 7)

Acești credincioși tineri au devenit prin primirea Cuvântului modele pentru tot ținutul. De la un capăt la altul al zonei se vorbea despre acești credincioși din Tesalonic; Macedonia și Ahaia erau cele două ținuturi principale ale Greciei, cu o întindere de 300 de km. între Tesalonic și Ahaia. Ca ilustrare ne poate servi o comparație: dacă astăzi se vorbește în Stuttgart despre credința și dragostea noastră aici în Dillenburg, atunci am avea aproximativ această distanță. A fost ca o trezire al cărei ecou a răsunat până departe în împrejurimi. Prin Tesalonic trecea un drum roman pentru armată, care ducea de la estul la vestul imperiului roman. Și tesalonicenii vor fi chibzuit cum să folosească aceste condiții naturale pentru

răspândirea Evangheliei. Și astăzi trebuie să chibzuim așa, unde ne dăruiește Domnul condiții foarte normale, pe care să le folosim pentru El.

Cuvântul „model” are neapărat o dublă semnificație. În 1 Corinteni 10,11 modelul este un contrast, un fel de privire în viitor. Este o pildă în sensul că exista ceva deja dinainte, până să apară aceea despre care se vorbește. Jertfele Vechiului Testament sunt în acest sens o pildă minunată a lucrării și a Persoanei lui Hristos. Cea de a doua semnificație a modelului o avem aici în sensul de exemplu sau exemplar. Cineva este un exemplu din punct de vedere moral pentru comportarea altora. Modele pot fi atât credincioșii tineri (1 Timotei 4,12), cât și credincioșii mai în vârstă (1 Petru 5,2-3); deci nu depinde de vârstă să fii un model (și Iacov 5,10).

„Pentru că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia, ci credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva;” (versetul 8)

În acest verset li se dă acum tesalonicenilor o mărturie dublă. Cuvântul lor a răsunat și credința lor în Dumnezeu s-a răspândit. Ei au vorbit despre credința lor și în același timp l-au trăit în practica vieții lor zilnice. Dacă aceste două părți nu armonizează împreună, mărturia noastră în vorbire este nevrednică de crezare prin comportamentul nostru. Cu această comportare tesalonicenii seamănă chiar cu Pavel, căci versetul 8 este în mod sigur o imagine în oglindă a versetului 5; el venise în cuvânt și ei știau ce a fost el printre ei, i-au văzut viața.

Prin credință aici nu se înțelege numai practica credinței ci și conținutul credinței. În comportamentul tesalonicenilor, care dintr-odată n-au mai avut nimic de-a face cu idolatria, se putea citi și în ce credeau. Este o armonie bună dacă ni se pun întrebări din cauza comportamentului nostru sau dacă se poate citi pe cine credem. Și chiar dacă nu avem curajul să vorbim deschis și fără teama de oameni despre Domnul, atunci cel puțin ne putem comporta astfel, ca alții să ne întrebe despre credința noastră.

Când Pavel și Barnaba au fost în Antiohia și Pisidia a fost descris un efect foarte asemănător al propovăduirii Cuvântului (Faptele Apostolilor 13,48-49). Este o paralelă minunată cu ceea ce s-a petrecut în Tesalonic. Nu apostolii, ci alții, care fuseseră apucați de Cuvânt, l-au dus mai departe, încât ei nici n-au avut nevoie să vorbească despre ceva.

Ceea ce observăm în aceste versete, trăim și noi în zilele noastre, dacă ne gândim numai la Etiopia, la India, la China și la alte țări din estul Asiei. Tocmai în țările unde este prigoană și necaz, cum a fost cazul și în Tesalonic. Noi trăim aici în țări în care creștinismul a domnit peste 1000 de ani și pe care oamenii acum îl abandonează. Cuvântul lui Dumnezeu are în legătură cu aceasta o opinie limpede în 2 Petru 2,21. Noi trăim aici în Europa, în lumea Apuseană, în vremea începutului renunțării la creștinism, putem deja să simțim umbrele apostaziei – ce rușinos pentru noi!

„Pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat.” (versetul 9)

Se pare că apostolul a predicat aici unde se afla acum, în Ahaia și atunci acești oameni, cărora le vestea acolo Cuvântul, i-au relatat că deja au auzit despre ceea ce se petrecuse în Tesalonic. Poate voia să le spună ceva despre întoarcerea de la idoli la Dumnezeu și apoi i-au povestit că aflaseră aceasta deja de la credincioșii din Tesalonic. Ce încurajare când un slujitor poate să apuce să vadă ce rod a adus slujba lui!

După căderea în păcat, omul a devenit o minge a propriilor sale poftă și dorințe. Iar inima omului are nevoie de un lucru de care să se poată ocupa. Acest lucru trage inima omului ori în sus, ori în jos. Dacă acest lucru pentru inima lui stă mai jos decât el, atunci omul se va degrada oarecum mai prejos de el însuși, pe treapta unui animal (compară cu Romani 1 și 2). Dar dacă acest lucru pentru inima lui stă mai sus decât el, dar se așează între Dumnezeu și om, atunci lucrul acela devine pentru el un idol.

Dumnezeu îi dă omului în creștinism un lucru – Dumnezeu Însuși revelat în Fiul Său. El vrea acum să fie subiectul simpatiei și al prețuirii noastre. El este acela care ne salvează de mânia viitoare și pe care-L așteptăm din ceruri.

Aceste versete ne arată calea completa a unui creștin, caracterul adevăratului creștinism, dar în același timp și cea mai scurtă descriere a creștinismului din toată Biblia. În versetul 3 avem mai mult trăsăturile lăuntrice ale adevăratei vieți în Hristos; aici avem acum un punct ceva mai mare. Începe cu convertirea; fără convertire nu ești un creștin. Apoi urmează conținutul vieții creștine: să-L slujești pe Dumnezeu. Și apoi urmează privirea spre venirea Domnului (versetul 10). Atunci nu vine doar mânia, atunci vine și Domnul – și încă înainte.

Întoarcerea este întotdeauna de la ceva la ceva. Este o stânga-mprejur de 180 de grade. Întoarcem spatele la ceea ce am avut până aici și acum avem fața orientată spre Dumnezeu. O întoarcere este principial la Dumnezeu, nu la Domnul Isus. Ca niște copii ai unor părinți credincioși, aducem în anii tineri totul în legătură tocmai cu Domnul Isus. Dumnezeu ne este adesea cam sever. Numai o dată spune Sfânta Scriptură să ne întoarcem la Domnul Isus (Faptele Apostolilor 9,35); Acolo erau niște iudei care l-au pironit pe Domnul pe cruce, iudei care stăteau sub sentința lui Dumnezeu și atunci era potrivit ca ei să nu se întoarcă de-a dreptul la Dumnezeu, ci la Domnul. Era recunoașterea faptului că acest Domn este DOMNUL. Dar în general întoarcerea este orientată spre Dumnezeu (de exemplu Faptele Apostolilor 26,17-18). Sunt două lucruri de la care trebuie să ne întoarcem: de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu. În clipa întoarcerii noastre nici n-am înțeles încă tot ce include întoarcerea în sine. Înainte de întoarcerea noastră am stat sub puterea lui satan! Omul este așa de tare sub puterea lui Satan și a întunericului, încât nu se poate elibera singur niciodată din ea – Dumnezeu ne-a salvat din ea (Coloseni 1,13). Ce deosebire: înainte, sub puterea lui satan, acum, sub autoritatea Domnului Isus.

Cu privire la adevărurile creștine găsim principiile în Evangheliile, învățătura despre ele, în epistole, iar în Faptele Apostolilor găsim adesea exemple practice pentru ele. Și în legătură cu întoarcerea este așa; și într-adevăr, nu există nici o întâmplare mai potrivită decât așa cum este ea descrisă în pilda despre fiul pierdut din Luca 15,11 și în continuare. La acest fiu mai tânăr găsim atât schimbarea mentalității (pocăința), în aceasta omul se condamnă singur, cât și revenirea (compară cu Faptele Apostolilor 3,19), care aparțin amândouă unei întoarceri autentice. Întoarcerea este, deci, o problemă a inimii, o problemă interioară, iar revenirea o problemă exterioară. Ambele sunt importante. Gândurile fiului mai tânăr au fost mai întâi că cel mai bine ar fi cât mai departe posibil de tatăl. Dar apoi a venit schimbarea mentalității și el s-a gândit că cel mai bine ar fi cât mai aproape posibil de tatăl. Și apoi a venit întoarcerea lăuntrică cu 180 de grade. El vorbește cu sine însuși și se va scula să meargă la tatăl lui și îi va spune ce a făcut și ce este el. Lucrul acesta și l-a propus în inima lui. Dar apoi vine principiul important, că el într-adevăr a pornit la drum. Aici vedem că întoarcerea nu este numai o problemă a inimii, ci ea se și vede. Este câte unul care se răsucesc și începe să meargă în direcția cealaltă. Întoarcerea interioară este ceea ce vede Dumnezeu, iar întoarcerea exterioară este ceea ce se vede de către oameni. Și așa a fost și la tesaloniceni: s-a văzut că s-au întors cu spatele la idoli și s-au întors cu fața spre Dumnezeu.

Cu modul de exprimare cum v-ați convertit nu se are în vedere numai realitatea întoarcerii ca fapt, altfel ar trebui să se spună că v-ați întors. Aceasta înseamnă, dincolo de realitatea absolută și felul cum s-a petrecut lucrul acesta. Tesalonicenilor li s-au deschis ochii, că până acum au urmat deșertăciunea și sclavia idolatriei. Și pe acest fundal, felul întoarcerii lor a fost așa de radical, încât acum puteau recunoaște în cine puteau să creadă, pentru cine puteau să trăiască și pe cine să slujească. Dacă am înțeles corect această întoarcere, atunci nu este propriu-zis decât consecința normală, că noi într-adevăr ne predăm Acestui Dumnezeu și Acestui Domn.

O, Isuse, cine oare va-nțelege dragostea
Și a sângelui valoare, ce a curs pe Golgota?
Viața noastră-Ți aparține.
Noi doar Ție Îți cântăm,
Și în slujba pentru Tine
Fericiți ne dedicăm.
Ascultând de-al Tău Cuvânt,
Te urmăm pe-acest pământ.

Deci cu întoarcerea la Dumnezeu începe viața creștină. Și apoi este umplută cu slujba pentru Dumnezeu viu și adevărat. Ni s-a părut aceasta deja vreodată mare lucru că Dumnezeu ne consideră vrednici și ne face favoarea să-I slujim? Nu facem noi uneori o față recalcitrantă când este vorba să facem ceva oarecare pentru Domnul? Nu ni se pare repede prea mult acest lucru? Ne rupem picioarele alergând pentru lucrurile lumii, intrăm în asociații pentru a călări și a juca. Aici au fost câțiva care erau proaspăt întorși la Dumnezeu și știau care trebuia să fie conținutul vieții lor! Au venit de la idoli, cu ei n-au mai avut nimic a face, dar să slujească Dumnezeului viu – nu este acesta un privilegiu uriaș? În cer ne vom da seama ce privilegiu a fost acesta, să reprezentăm interesele Lui aici pe pământ, nu interesele mele, nu interesele lumii. Să-I slujim, Dumnezeu merită și este vrednic! A-I sluji lui Dumnezeu este o slujbă plină de demnitate și plină de privilegii, dar și asociată cu ocară și împotrivire.

În slujbă, centrul de greutate nu stă în serviciul divin, ca în Evrei 9,14. Aici nu este vorba în primul rând ca să-I aducem ceva lui Dumnezeu, ci ca să-I slujim lui Dumnezeu ca robi în diferitele sarcini pe care ni le-a încredințat. Și mâna-n mână, cu această slujbă pentru Dumnezeu, Îl așteptăm pe Domnul Isus din ceruri (versetul 10). De altfel, slujba pentru Dumnezeu și o așteptare vie se condiționează reciproc. Una fără cealaltă nu este de conceput. Dacă slujim fără a-L aștepta cu adevărat pe Domnul, ne lipsește motivația pentru slujire (Matei 24,48). Și dacă avem numai așteptarea Domnului, aceasta poate avea efect paralizant pentru slujire. De fapt, să mai începem vreo slujbă pentru Domnul, dacă El și-așa vine curând? Fratele Darby și-a pus această întrebare înainte de începerea lucrului la epistolele sinoptice. Viața creștină își pierde echilibrul dacă nu au ambele părți deplina lor importanță.

Noi avem de-a face cu un Dumnezeu viu, care stă în opoziție absolută cu idoli morți. Și expresia „Dumnezeul adevărat” subliniază unicitatea lui Dumnezeu în opoziție cu dumnezeii falși. Ceea ce caracterizează un idol este întotdeauna iluzie și înșelăciune (Isaia 44,9-20). Și în spatele idolilor stau demonii, puteri uriașe (1 Corinteni 10,19-20). Și astăzi orice convertire este o întoarcere de la idoli, nu de la chipurile idolești ca la păgâni, dar oamenii acestei lumi sunt preocupați de idoli lor, fie că este vorba de fotbal, sau de alte lucruri. Iar când se convertesc, trebuie să le lase în urma lor.

Oare mai este posibil pentru credincioși să fie preocupați de idoli? Să ne gândim numai la asociațiile de călărie, la echipele de fotbal, la televizor și așa mai departe. Dar și încăpățânarea este caracterizată în Cuvântul lui Dumnezeu ca idolatrie (1 Samuel 15,23). Încăpățânarea este marele idol al zilelor noastre, chiar și în mijlocul nostru! „Dar eu văd lucrurile așa”; „dar eu așa cred despre aceasta”; „eu nu cred nimic despre aceasta”; „eu m-am rugat pentru aceasta”; nu se mai întreabă ce spune Cuvântul despre aceasta, ce spun frații experimentați despre aceasta. Încăpățânarea, părerea proprie susținută apăsat, nu auzim aceasta în mărturiile noastre locale? Domnul să ne păzească de ea! De aceea să nu pierdem niciodată din vedere îndemnul apostolului Ioan de la sfârșitul primei epistole: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” (1 Ioan 5,21).

„... și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.” (versetul 10)

Prin faptul că tesalonicenii s-au întors la Dumnezeu viu și adevărat, și-au atras disprețul grecilor, căci în ochii acestora Dumnezeu n-a putut să-L păzească de moarte pe Fiul Său. Și ei și-a atras și batjocura iudeilor, în ochii cărora Acest răstignit în slăbiciune nu putea fi niciodată Fiul lui Dumnezeu.

În creștinătate, așteptarea Fiului lui Dumnezeu nu este mult prețuită sau abia este cunoscută. Și totuși, revenirea lui Hristos este o parte componentă a Evangheliei (Coloseni 1.5). Unde nu se predică adevărul despre sosire, despre venirea lui Hristos, acolo nu este o Evanghelie deplină. Noi Îl așteptăm pe Fiul acestui Dumnezeu viu (vezi Matei 16,16), Fiul veșnic.

Tesalonicenii au învățat de la Pavel, în timpul scurt în care a fost la ei, că Domnul va veni iar. Ei au cunoscut cuvintele Domnului din Ioan 14,1-3. În aceste cuvinte vedem clar răpirea. Să ne imaginăm că noi nu am avea alte învățături și detalii despre venirea Domnului, decât aceste cuvinte. Noi am ști numai că El va reveni și ne va lua la El în cer. Dacă am lua seama mai mult la aceste cuvinte, nu am mai avea nevoie de nimic altceva și am putea merge în liniște deplină pe drumul nostru, căci El ne-a spus, că El va reveni. În harul Său însă El ne-a spus mai mult, și anume, de exemplu în această scrisoare către tesaloniceni. Aici găsim prezentate clar ziua Domnului, sosirea Domnului cu ai Săi și pentru ai Săi. În fiecare capitol al acestei scrisori apostolul vorbește despre venirea Domnului, dar totdeauna dintr-un alt punct de vedere (1 Tesaloniceni 1,10; 2,19; 3,13; 4,15-17; 5,23), și de fiecare dată el o leagă de relațiile și împrejurările obișnuite din viața aceasta. Pavel nu face din aceasta o expunere academică, o lucrare științifică cu subcapitole și așa mai departe. Dar el se referă la viața normală și mereu o leagă cu venirea Domnului.

Dar nici în Ioan 14 Domnul Isus nu a spus încă clar, cum se va desfășura aceasta în detaliu, și evident nici Pavel nu a spus tesalonicenilor. În orice caz el a vorbit despre ziua Domnului, căci el le amintește de cuvintele sale referitoare la această venire, pe care le-a spus pe când era încă la ei (2 Tesaloniceni 2,5). Interesant este că el și-a luat timp în aceste puține săptămâni să îi învețe și despre venirea stricăciunii, a lui antihrist. Deci în sens general tesalonicenii cunoșteau adevărul despre venirea Domnului.

Mai mult nu se spune nici în acest verset 10. Noi nu trebuie să vedem în acest verset venirea Domnului pentru răpire. Aceasta nu au cunoscut-o tesalonicenii. Ei știau numai că Acela care a murit pentru ei și pe care Îl iubeau, va reveni – dar în ce fel și cu ce urmări, aceasta nu o știau. Nu știau ce se va întâmpla cu morții, ce se va întâmpla cu cei aflați în viață, dacă ei vor intra imediat în Împărăție sau în cer. Despre aceasta nu posedau cunoștințe detaliate. Și cu toate acestea – spre rușinea noastră, care știm cu mult mai mult despre acest adevăr în aspectele lui diferite – ei așteptau, chiar dacă aveau puțină lumină despre aceasta.

Această Persoană sublimă este prezentată cu Numele simplu *Isus*, fără adăugiri, solo. Acest Fiu al lui Dumnezeu este Acela care pe pământ este cunoscut ca Isus. Numele Isus amintește

de natura Sa umană și este de nedespărțit unit cu lucrarea de la cruce. Acest Nume Isus stătea scris deasupra crucii Lui. Isus = Domnul este salvare. Noi așteptăm pe acela care Și-a dat viața la crucea de pe Golgota pentru noi. Ca să ne poată scăpa de mânia care va veni, era necesar ca El Însuși la cruce să vină sub mânia lui Dumnezeu. El a purtat judecata pentru noi, pentru ca pe noi să nu ne mai lovească nici o judecată. Pe acest Mântuitor Îl așteptăm noi să vină din cer. Acesta va veni, și El îi va salva de mânia care va veni. Prin aceasta poate fi vorba de mânia lui Dumnezeu (Romani 5,9), dar aceasta nu stă aici pe prim plan. Pavel se referă aici la ziua mâniei (Romani 2,5), și Domnul îi va păzi de această mânie. Este o zi a mâniei, și fiecare necredincios îngrămădește mânie pentru această zi. Este o zi a mâniei în judecățile lui Dumnezeu cu acest pământ. Și El ne va scoate din această scenă înainte să vină mânia Sa, căci Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie (1 Tesaloniceni 5,9). Ce nădejde prețioasă!

Ce se înțelege prin mânia care vine? Noi studiem aici cele trei etape ale vieții creștine: întoarcerea la Dumnezeu, slujba și așteptarea Domnului. Apoi scăparea de mânia care vine trebuie văzută în legătură cu primul punct. Oamenii care gândesc pe baza Apocalipsa 6,17 că judecățile timpului de necaz sunt deja ziua cea mare a mâniei Sale, se înșală, căci mânia Mielului se va arăta abia când Se va arăta El (Apocalipsa 19,11 și versetele următoare). Este o zi a mâniei lui Dumnezeu (Apocalipsa 17,30.31), care are etape diferite, când El va exercita judecata asupra oamenilor. Dar aceasta nu este judecata veșnică înaintea marelui Tron alb, ci este o judecată temporară înaintea instaurării Împărăției. Deci aici nu este vorba de mânia veșnică, căci la întoarcerea noastră la Dumnezeu am crezut că suntem eliberați de judecata veșnică. Deci noi nu așteptăm pe Domnul, care ne va salva de judecata veșnică. Căci aceasta este tocmai siguranța credinței noastre, pe care o avem de la începutul drumului nostru de credință și care ne dă bucurie și pace. Dar El ne va salva de ceasul încercării și de mânia legată de acest ceas (Apocalipsa 3,10), și anume timpul necazului cel mare. Răpirea va avea loc înainte de necazul cel mare, Adunarea nu va trece prin necazul cel mare. Înțelesul expresiei în limba greacă aici nu este că noi vom fi salvați din ceva, ci că noi vom fi păziți pe deplin înainte de ceva.

Deci în acest loc nu este vorba de faptul că noi putem diferenția sau explica diferitele aspecte ale venirii Domnului, ci punctul este, că noi trăim în așteptare zilnică a venirii Domnului Isus. Noi toți știm astăzi că venirea Domnului are aspecte diferite, probabil chiar le putem bine explica. Dar să ne punem sincer întrebarea, dacă noi așteptăm cu adevărat pe Domnul Isus, dacă trăim zilnic în această adevărată așteptare a venirii Domnului Isus. Nu sunt zile în viața noastră de creștini, când nici o clipă măcar nu ne-am gândit că Domnul va reveni?

Pe cine așteptăm noi? Aici El este prezentat ca Fiul din ceruri. Noi așteptăm pe Fiul, pe Fiul lui Dumnezeu, pe Fiul dragostei Tatălui. Noi Îl așteptăm pe Acela spre care Tatăl privește cu plăcere. Și este dorința Tatălui ca noi să avem gândurile Sale cu privire la Fiul Său; și cu cât facem mai mult aceasta, cu atât mai mult vom aștepta pe acest Fiu.

Dumnezeu L-a înviat dintre morți; Domnul Isus stă înaintea noastră ca Om, El a fost înviat ca Om, ca biruitorul de la Golgota. Dumnezeu L-a înviat ca semn al confirmării Sale pentru lucrarea făcută pe Golgota. Și noi așteptăm pe acest Biruitor la Golgota să vină din ceruri.

În ultima parte a acestui verset, după ce apostolul a vorbit despre Isus, deodată el nu mai vorbește despre *voi*, ci el spune *noi*. El se include acum și pe Sine în rândul tesalonicenilor, căci acest Salvator, Isus, este și Salvatorul lui – și este și salvatorul nostru al tuturor. Această afirmație nu mai este subiectul celor relatate despre tesaloniceni, ci un comentariu al apostolului sub călăuzirea Duhului Sfânt.